

Z. 370 tức «đồng chí Thịnh» hơi tái mặt :

— Phải, tôi là «đồng chí Thịnh», cùng phục vụ với ba anh ngày xưa tại Tân Trào. Hiện tôi là Z. 370, và cũng như «đồng chí» Phạm Thùy tôi ở trong hàng ngũ của ông Hoàng. Tôi có nhiệm vụ rượt theo anh trên lộ trình FM...

Phạm Thùy dẫn giọng với Z. 370 :

— Anh đến đây làm gì ?

Z. 370 đáp, giọng bực bội :

— Đề cứu anh ra khỏi cạm bẫy của lão Hoàng. Sau khi lão Hoàng ra lệnh cho tôi lái xe theo sau Trương Thiệu tôi đã gửi điện báo cáo và yêu cầu anh án binh bất động, vậy mà anh không thèm nghe tôi Giở dây, bọn nhân viên của lão Hoàng đang lờn vờn quanh đây, nếu muốn thoát thân chúng ta phải giữ thẳng Trương Thiệu làm con tin.

Phạm Thùy cười khây, không đáp. Trong khi ấy, Z.370 tiến lên, chặn ngang trước mặt Trương Thiệu, và ra lệnh cho cận vệ :

— Trói cổ thẳng này lại.

Trương Thiệu thừa cơ chộp bàn tay cầm súng của Z.370. Hắn xuất đòn thật nhanh và gọn, dính ninh đoạt được vũ khí dễ chuyen bại thành thẳng. Hắn không thể ngờ rằng đối phương lại tránh đòn nhanh và gọn hơn hắn một bậc. Mất trớn, hắn chúi

ĐÓN PHÉP ĐIỆP BÁO

vào khoảng không. Z.370 quạt nhẹ xương sống Trương Thiệu khiến hắn lảo đảo xuống đất, lưng đau điếng như bị choảng bằng búa tạ. Tên cận vệ cầm tiêu liên gác ở góc phòng rút dây ni-lông trói nghiêng Trương Thiệu lại. Bạch Điệp quay mặt ra chỗ khác để khỏi chạm luồng nhìn tuyến cảm hờn của Trương Thiệu.

Nhưng giá hắn nhìn thấy mặt nàng, hẳn càng thêm khổ sở và thất vọng é chề. Mặt Bạch Điệp phẳng lì như phiến đá cẩm thạch, đối với nàng, bóng đưng hắn đã trở thành một người hoàn toàn xa lạ.

Trương Thiệu vùng vằng toan bứt dây trói, song tên cận vệ đã thúc cùi chỏ vào mạng sườn. Hắn gồng mình đỡ đòn. Z.370 chắt lưỡi, quay bá súng lại, nện thẳng cánh vào đỉnh đầu Trương Thiệu. Lần này, nạn nhân nằm duỗi dài trên nền xi-măng. Tuy vậy, hắn vẫn còn tỉnh, hắn vẫn theo dõi được bằng mắt và bằng tai những việc tuần tự xảy ra trong gian phòng.

Z. 370 nhún vai nói với Phạm Thùy :

— Nào, mời anh đi.

Phạm Thùy cũng nhún vai :

— Đi đâu ?

— Nếu anh muốn ở lại thì tùy anh. Nhưng chúng tôi phải đi.

— Chúng tôi là ai, xin anh cho biết ?

— Tôi không đề đến giờ phút hiểm nghèo này anh còn cố chấp như ngày xưa.

— Không phải cố chấp, mà là thận trọng.

— Dầu sao anh và tôi cũng là đồng chí, 20 năm trước, hồi chúng ta mới 17, 18 chúng ta đã quen thân nhau ở Hà Nội, và gia nhập đoàn thể cùng một ngày, lên đến Tân Trào chúng ta lại ở chung trong tiểu đội du kích của đồng chí Văn, thời gian trôi qua, chúng ta lại hoạt động bên nhau tại Miền Nam...

— Đây không phải là lúc tình cảm vụn.

— Chính anh coi nặng vấn đề tình cảm. Tôi cố quên mà anh không chịu quên. Cho đến bây giờ anh vẫn ghen, và còn ghen gấp hai, gấp ba ngày trước.

— Phải, tôi ghen, tôi ghen... Còn gì nữa, anh nói đi, Nói cho hết những điều âm ức trong lòng từ hai chục năm nay.

— Phạm Thùy, yêu cầu anh bình tĩnh lại. Tình yêu đã làm anh mù quáng. Tổ chức của chúng ta đã mất bao tâm cơ và tiền bạc mới thâm nhập được vào cơ sở của địch. Thái độ mù quáng của anh đã gây ra sự đổ vỡ hoàn toàn.

— Anh lầm, tôi không hề mù quáng. Bằng

chứng là tôi đã ra lệnh cho các nhân viên dưới quyền liên hệ đến vụ này phải rút ngay khỏi Sài Gòn. Chính anh mới là thủ phạm của sự đổ vỡ hoàn toàn đêm nay...

— Chính tôi ? Hừ, anh điên !

— Phải, chính anh, vì nếu anh không bị tình yêu làm mù quáng, anh đã không đại dốt dẫn đường chỉ neo cho ông Hoàng đến đây và khám phá ra tôi.

— Đồ ngu. Sở dĩ tôi theo sát anh là vì Trương Thiệu lên mang trong mình một dụng cụ phát tín hiệu nhạy cảm, gọi là dụng cụ Phương Thảo.

— Kể ra về cấp bậc anh không được phép mắng tôi là đồ ngu. Nhưng giữa những người đã quen nhau từ lâu, tôi sẵn sàng tha thứ. Danh từ «đồ ngu» nên giành cho anh. Anh thử lục lợi hết thảo thể Trương Thiệu xem hẳn có mang dụng cụ Phương Thảo hay không ?

— Nói láo. Không lẽ...

— Giản dị lắm. Trước khi từ Vũng Tàu về Nước Ngọt, Bạch Diệp đã chở Trương Thiệu vào một hang đá gần bờ biển, và dùng máy điện tử K-12 đo hơi thân thể và quần áo của hắn. Đồng ý là Trương Thiệu có mang dụng cụ phát tuyến, nhưng hắn đã chốt dạ vớt lại trong hang đá. Trên đoạn

đầu lộ trình, anh đã theo dõi Trương Thiều bằng luồng sóng Phương Thảo, nhưng từ hang đá trở đi, nghĩa là trên quãng đường đến phi trường ABC anh hoàn toàn dùng trí tưởng tượng. Anh biết tôi phục vụ tại phi trường ABC, anh biết tôi dính liú đến vụ Trương Thiều, anh biết tôi sẽ chiếm được nàng nên anh đã hoảng hốt lái xấp lái ngựa đèn dây, quên cả nguyên tắc an ninh cơ bản...

— Bỏ mẹ tôi rồi...

— Hừ... bây giờ anh mới thấy ư. Đờ ngu, lão Hoàng dùng một mũi tên đề bắn chết hai con chim cùng một lúc. Lão nghi anh là Z.370 giả mạo, song lão chưa tìm ra bằng chứng, vì lẽ anh với hẳn là anh em sinh đôi, từ khi lọt lòng đến ngày trưởng thành giống nhau như hai giọt nước, Z.370 phục vụ cho lão Hoàng ở ngoại quốc, được lệnh hồi hương, Tổ chức bèn sai anh đội lốt Z.370 để theo khóa huấn luyện Hồng Đào. Lão Hoàng nghi anh là con người được gọi là «đồng chí Thịnh»; đồng chí Thịnh là bạn thân niên của Phạm Thùy, chỉ riêng cái việc anh nhắm mắt phóng xe đến Nước Ngọt cũng đủ tố cáo với lão Hoàng rằng anh là Z.370 giả mạo và Phạm Huy, tại phi trường ABC dịch thị là Phạm Thùy, là đồng chí Tuy...

— Bỏ mẹ tôi rồi... chúng mình tính sao, hả anh ?

— Yên tâm, tôi đã bố trí chu đáo. Nếu không

có sự phá đám của anh, chúng tôi đã có thể rời phi trường ABC ngon lành. Nhưng đầu sao có sự phá đám này nàng mới được mục kích thái độ hèn hạ của anh.

— Cấm anh không được nhục mạ tôi.

— Phải, anh cấm tôi là đúng, vì nhục mạ anh trước mặt nàng cũng có nghĩa...

— Nếu anh nói thêm nữa, tôi sẽ không tha.

— Anh Thịnh, từ hai chục năm nay, chúng mình đã nói với nhau nhiều lần như vậy rồi. Nhờ nàng đứng ra làm trung gian nên chúng mình mới chấp nhận «hưu chiến». Hồi ấy, Quát, anh và tôi là bộ ba khăng khít mặc dầu tuổi tác có phần chênh lệch; trước ngày lên Tân Trào hoạt động, bộ ba đều trốn trong tòa nhà 5 tầng ở phố Hàng Đào, nàng còn nhỏ xiu, thích ngồi lên lòng các chú để rồi cách mạng thành công, toàn quốc kháng chiến, nàng mỗi ngày một lớn như thổi và đẹp như nặn, định mạng oái oăm lại khiến cả bộ ba yêu nàng, yêu nàng say đắm, ụng thân nàng và nhiều người khác phải đứng ra giải hòa, và sau cùng bộ ba đồng lòng áp dụng công thức Penelope d'Arcy, ba chồng một vợ (1) để tránh đổ máu giữa các đồng

(1) công thức Penelope d'Arcy, một vợ ba chồng, sẽ được tác giả chú dẫn ở trang chót của bộ truyện.

chi. Một cuộc rút thăm long trọng được cử hành, đồng chí Quát may mắn bốc trúng thăm đầu, lần lượt đến tôi và anh. Đồng chí Quát cười nằng nạt làm vợ, hẳn hưởng đầu cũng chẳng sao vì hẳn đã quá già. Hẳn khôn ngoan mang nằng qua Trung quốc một thời gian trước khi hồi hương, biệt phái vào Miền Nam, dĩ nhiên anh và tôi đều lục tục đi theo. Đề rồi hẳn bị thiệt mạng trong vùng Mỏ Vẹt...

— Nghĩa là nằng sắp thuộc về anh !

— Đừng vội gấp lửa bỏ tay người. Đồng chí Quát chết vì anh, anh đã bí mật cung cấp tin tức về chuyển tham quan của đồng chí Quát cho Phan gián dịch để tổ chức vụ phục kích.

— Chứng cứ ?

— Một nhân viên của tôi hoạt động với lão Hoàng báo cáo là anh đưa tin cho họ.

— Một nhân viên của tôi cũng báo cáo như vậy. Và lại, anh giết hay tôi giết, vấn đề này không quan trọng, vì trong thâm tâm nằng mong đồng chí Quát chết sớm ngày nào tốt ngày ấy. Vấn đề quan trọng là bằng chứng nằng bội ước, nằng nói thẳng với chúng mình rằng nằng yêu Trương Thiệu từ nhỏ. Lời thú nhận này làm anh điên tiết và nảy ra ý định giết Trương Thiệu, anh là thượng cấp của hẳn, hẳn phản bội, anh muốn

thiệt hẳn lúc nào chẳng được, nhưng anh muốn nằng gặp hẳn, nằng khinh hẳn, nằng thù hẳn để anh chiếm đoạt được trọn vẹn tâm hồn nằng. Vì vậy, anh tìm cách bắt cóc thẳng bé Hoài Trương...

— Bậy... anh nói quá bậy.. Kê phạm tội ác khốn kiếp không phải là tao. Mà là mày. Mày chối sao được ?

— Anh Phạm Thùy, anh hơn tuổi tôi thật đấy, song đó cũng không là lý do để anh nhục mạ tôi. Phải, tôi bắt cóc Hoài Trương... nhưng xin anh trưng bằng cứ.

— Còn bằng cứ gì nữa, miệng anh vừa thú nhận xong.

— Anh thử hỏi nằng xem. Nằng có thể nghi tôi là kẻ bắt cóc cháu Hoài Trương được không ? Nếu nằng nói «có» tôi xin chịu tội.

— Ở kia, tại sao mày lại cầu cứu Bạch Điệp ? Nằng không liên hệ đến cuộc tranh chấp giữa tao và mày.

— Liên hệ rất nhiều, liên hệ rất chặt chẽ. Phạm Thùy ngờ ngác nhìn Bạch Điệp :

— Có có thể giải thích tại sao hẳn dám nói hỗn như thế với cô không ?

Bạch Điệp thở dài chua chát :

— Anh ấy không nói hỗn đâu, anh ấy nói đúng

Không bao giờ em dám nghi thù phạm bất cóc con em là đồng chí Thịnh. Vi....

Nàng nín lặng. Luồng mắt của Trương Thiệu vừa chiếu thẳng vào mặt nàng. Phạm Thùy hùng hổ xắn tóc, bàn tay chuối mẩn vung lên như muốn tát Bạch Điệp :

— Vi... vi như thế nào ?

Z. 370 cười nhạt :

— Vi Hoài Trương không phải là con của đồng chí Quát. Mà là con của tôi... con của tôi với nàng..

Z. 370 dụng ý nói thật chậm những tiếng sau cùng. Phạm Thùy nháy chồm lên như bị dội nước sôi. Hấn hét to :

— Thật không, Bạch Điệp ?

Bạch Điệp đáp trong nước mắt :

—Thật... thẳng Hoài Trung là con của đồng chí Thịnh. Mãi sau ngày lấy chồng em mới biết. Đồng chí Quát bị thương nên... nên... nên bị bệnh bất lực, không thể nào có con. Đang đêm, chồng em vắng nhà. đồng chí Thịnh lên vào cưỡng hiếp em. Em mách lại nhưng chồng em chỉ nói là « làm lớn chuyện, thiên hạ cười cho, ngậm thính là hơn ». Em mang thai và sinh ra cháu Hoài Trương. Nó là con đẻ của đồng chí Thịnh, thế tất đồng chí Thịnh không thể bất cóc nó để hành xác mẹ nó.

Phạm Thùy trợn mắt với Z. 370 :

— Té ra hai đứa mày toa rập tình ái với nhau mà tao không biết. Tao sẽ giết mày... tao sẽ giết mày...

Nói đoạn, Phạm Thùy hươi quyền đánh Z 370.

Z370 lẹ làng gạt đòn, rồi nhảy lùi ra sau, thủ thế :

— Trước sau cũng phải một lần, lần này chúng ta nên giao đấu để giải quyết vấn đề tình ái. Anh bất cóc Hoài Trương là để loại trừ tôi. Và cũng để loại trừ một tình địch lợi hại hơn tôi một bậc, Trương Thiệu. Anh đòi kết hôn, nàng trả lời là lòng nàng đã giành cho Trương Thiệu, anh bèn tìm cách đồ tội bất cóc cho ông Hoàng, và cho Trương Thiệu. Hừ... suýt nữa anh thành công.. Anh Phạm Thùy ơi anh đã lỡ tay giết chết thằng nhỏ vô tội rồi phải không ? Anh đã lỡ tay giết chết con tôi rồi phải không ?

Phạm Thùy đáp lời Z. 370 bằng cú dấm vệt ngang sườn. Z. 370 rùn người đỡ đồng thời nâng bàn tay trái lên cao, chém téo góc vào cổ đối thủ. Phạm Thùy nghiêng vai tránh miệng xuyết xoa :

— Ái chà, chú em tiến bộ hơn xưa nhiều. Dám hạ đòn anh bằng tề mi chương.

Tề mi chương là lối đánh bằng mép bàn tay,